

Štědrý den

L2,1-20

24.12.2024

Pozdrav:

Pokoj nám a milosrdenství budiž rozhojněno,
neboť dnes se nám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.

Introit:

Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo;
nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo.

Píseň: 482

Čtení: Mi5,1-4a

Píseň: 478

Kázání: L2,1-20

Čím jsem starší, tak mě nepřestává fascinovat tento přečtený příběh. Pokaždé v něm najdu něco nového, co mě osloví. Znovu mě fascinuje Lukášův smysl pro humor. Augustus, vznešený císař, vševládce tehdejšího širokého světa, dalo by se i říci tehdejšího kosmu, neboť byl božský, chce si vymínit právo, které mají jenom bohové. Chce sečíst-přepočítat lidské životy. Chce se vyrovnat bohu, chce zasahovat až na samý konec říše. Říše, kterou vojensky dobyl a sjednotil.

Tak to bývá, že takzvaně mocní vládci s prstem na tlačítkách chtějí ovládnout všechny známý kosmos. A že jich v dějinách lidstva bylo a je! A tak hajdy, *jeden každý do svého města*. Nastává trochu nepřehledné hemžení.

Zatím, nepozorovaně, jedna žena a jeden muž putují do Betléma. Vše se v životě sečíst nedá. Ani se vše nedá objektivně zaznamenat. Jako by svědek víry Lukáš říkal: Vládcové tohoto světa, počítejte si jak chcete, vládněte si, máte to stejně sečtené. Klidně si sněte dál o nesmrtelných říších. Klidně si počítejte a přepočítávejte lidi, kteří vám slouží, pro mě ani pro Boha nejste důležití. To nejdůležitější se děje v srdci člověka.

Zatím někde v Betlémě, v naprosté díře světa, mimo hlavní město, mimo hlavní rozruch, nepozorovaně, dokonce někde za městem, se rodí dítě. Dítě, které ne politickou mocí, ale solidaritou a zájmem o člověka si podmaní celý svět.

Nakonec mocný Augustus zmizí z jeviště dějin. Všechny tehdejší říše a království zaniknou.

Narozené dítě bude svým příběhem oslovovat nadále ty, kteří ve znamení plenek a jeslí, kříže a zmrtvýchvstání rozpoznají předivnou moc. To narozené dítě bude zvat do svého

království, které přetrvává z věků do věků, z časů do časů. Jenže to není tak jednoduché rozpoznat.

Zatím někde ve tmě na betlémských kopcích se rozzáří světlo. Světlo, které oslní pastýře tak, že zapomenou na vše a vydají se do Betléma. Možná jim to pro mnohé nezúčastněné úplně zatemnilo i mozek. Možná se i nám v našich domácnostech rozsvítilo krom světla, svíček a různých svítidel a blikadel světlo vzájemnosti, náklonosti, porozumění a lásky.

Jenže potom to světlo na nebi pastýřům zhaslo. Zhaslo a pastýři museli do tmy. Je přeci noc, která ještě trvá. To, co anděl říká, tomu je stěžší rozumět. Byly o tom dokonce napsány celé traktáty, vznikla dogmata a vše nakonec bylo ověšeno tak, že to dítě v jesličkách ani nebylo vidět.

A ještě jedna zvláštnost, to znamená. Plenky a korýtko pro krmi zvířat. Vznešeně jesle. Že by se v takové nuzotě odehrávalo něco podstatného? Že by byl Bůh s takovými nuzáky, kteří nemají ani na výbavu? Že by Bůh zašel tak daleko, aby byl s takovouto rodinou, dítětem?

Pastýři jdou dolů do ztemnělého městečka. Kolik odvahy museli vynaložit, aby došli. Kolik vynalézavosti museli prokázat, aby našli to dítě v plenkách. Dítě tak obyčejné, jako jsou obyčejné všechny děti. Dítě tak neobyčejné, jako je neobyčejný a nezřejmý právě narozený člověk.

Pastýři uvěřili andělům. Možná zažili něco, co je na cestě ve tmě drželo, ale strach asi měli. I my máme mnohdy strach, když do našich životů vstoupí temnota starostí, obav, a že jsou toho nůše. Politická situace, zhrublí a neurvalí lidé, ekologie, globální a jiné krize, válka na Ukrajině i jinde. A raději přestanu jmenovat, abyste neodešli s hrůzou v očích. Pod tíhou temnoty vztahů znejistíme. Znejistíme, jestli jsme milováni. Znejistíme i tím, jestli i my umíme milovat, tak jak nakonec uměl milovat ten podivínský Ježíš.

A tak bych vám přála, aby záře, která zazářila nad pastýři, vás ozářila ve chvílích, kdy nemáte odvahu jít ve svém životě dál. Ve chvílích, kdy máte spoustu starostí a nevíte co dříve. Ve chvílích pochybností, ve chvílích, kdy budete přemáhat tmu nelásky, tmu sobectví, tmu nesolidarity. Přeji vám a vyprošuji, abyste nezapomněli na chvíle, kdy vaše životy rozzářila právě nezištná, nenárokovatelná láska, která prozaňuje naše životy. Která v tom malém dítěti přišla na svět.

Dej, Pane, prosíme, abychom se vydali do Betléma, abychom uvěřili, že ten mocný Řím, ti mocipánové, kterým jsou úplně fuk naše životy, tito nad námi nemají tu rozhodující moc. Nechť o našem životě rozhoduješ ty, který máš v lidech zalíbení.

Amen.

Píseň: 479

Požehnání:

Sám pak náš Pán Ježíš Kristus a Bůh náš Otec,
který si nás zamiloval a ze své milosti nám dal věčné potěšení a dobrou naději,
nechť povzbudí vaše srdce a dá vám sílu ke každému dobrému činu i slovu.

Amen.

Píseň: 464